

Sygn. akt VIII C 3166/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 grudnia 2019 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Bartek Męcina

Protokolant: st. sekr. sąd. Ewa Ławniczak

po rozpoznaniu w dniu 2 grudnia 2019 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Bank S.A. w W.

przeciwko M. G.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej M. G. na rzecz powoda (...) Bank S.A. w W. kwotę 4.960,48 zł (cztery tysiące dziewięćset sześćdziesiąt złotych czterdzieści osiem groszy) wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego w stosunku rocznym, przy czym nie wyższymi od dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w stosunku rocznym, od kwoty 4.059,47 zł (cztery tysiące pięćdziesiąt dziewięć złotych czterdzieści siedem groszy) od dnia 17 sierpnia 2018 roku do dnia zapłaty,
2. oddala powództwo w pozostałej części,
3. zasądza od pozwanej M. G. na rzecz powoda (...) Bank S.A. w W. kwotę 1.564,29 zł (jeden tysiąc pięćset sześćdziesiąt cztery złote dwadzieścia dziewięć groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu;
4. ustala, że odpowiedzialność pozwanej M. G. jest solidarna z odpowiedzialnością (...) spółka z o.o. w Ł. i P. L. wynikającą z nakazu zapłaty wydanego przez Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi w dniu 7 listopada 2018 r. w sprawie VIII Nc 9051/18 w zakresie kwoty 4.960,48 zł (cztery tysiące dziewięćset sześćdziesiąt złotych czterdzieści osiem groszy) wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego w stosunku rocznym, przy czym nie wyższymi od dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w stosunku rocznym, od kwoty 4.059,47 zł (cztery tysiące pięćdziesiąt dziewięć złotych czterdzieści siedem groszy) od dnia 17 sierpnia 2018 roku do dnia zapłaty oraz kwoty 1.279,50 zł (jeden tysiąc dwieście siedemdziesiąt dziewięć złotych pięćdziesiąt groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VIII C 3166/18

UZASADNIENIE

W dniu 17 sierpnia 2018 roku powód (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wytoczył przeciwko pozwanym P. L., (...) Sp. z o.o. w Ł., w elektronicznym postępowaniu upominawczym powództwo o zapłatę solidarnie kwoty 5.680,48 zł wraz umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym, nie więcej niż wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie, od kwoty 4.059,47 zł od dnia 17 sierpnia 2018 roku do dnia zapłaty, ponadto wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód podniósł, że łączyła go z (...) Sp. z o.o. umowa kredytowa nr (...) poręczona przez pozostałych pozwanych. Pozwani nieterminowo spłacali raty kredytu, co skutkowało naliczaniem odsetek od zadłużenia przeterminowanego. Z upływem okresu kredytowania roszczenie stało się wymagalne. Na dochodzoną kwotę składają się: kapitał – 4.059,47 zł, odsetki – 901,01 zł oraz koszty – 720 zł.

(pozew w e.p.u. k. 3-6)

W dniu 1 października 2018 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wydał w przedmiotowej sprawie postanowienie, w którym wobec stwierdzonego braku podstaw do wydania nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym, przekazał sprawę do rozpoznania tutejszemu Sądowi.

(postanowienie k. 6v.)

Po przekazaniu sprawy z e.p.u., powód uzupełnił braki pozwu i podtrzymał powództwo w całości. Dodatkowo wyjaśnił, że przedmiotowa umowa została zawarta na okres 60 miesięcy i opiewała na kwotę 99.706,60 zł, a także, iż na niespłacony kapitał składają się dwie ostatnie raty kredytu.

(pismo procesowe k. 8-13)

W dniu 7 listopada 2018 roku referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym dla Łodzi-Widzewa w Łodzi wydał przeciwko pozwanym nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (VIII Nc 9051/18), którym zasądził dochodzoną pozew kwotę wraz z kosztami procesu.

(nakaz zapłaty k. 99)

Nakaz ten pozwana M. G. zaskarżyła sprzeciwem w całości. W uzasadnieniu podniosła, iż od dnia 15 czerwca 2016 roku nie miała wpływu na spłatę kredytu, złożyła bowiem rezygnację z funkcji członka zarządu Spółki. Jednocześnie wskazała, że została wprowadzona w błąd przez zarząd, co do możliwości spłaty kredytu i dlatego poręczyła przedmiotowe zobowiązanie.

(sprzeciw k. 104-107)

W odpowiedzi na sprzeciw powód podtrzymał pozew w całości. Wyjaśnił, że odpowiedzialność pozwanej nie wynika z jej statusu członka zarządu spółki, a z zawartej umowy poręczenia.

(pismo procesowe k. 134-135)

Na rozprawie w dniu 28 października 2019 roku pełnomocnik powoda nie stawił się. Ustanowiony przez pozwaną zawodowy pełnomocnik wniósł o oddalenie powództwa. Wskazał, że pozwanej nie zostały skutecznie doręczone dokumenty wysłane przez powoda, a także, iż w dacie przedmiotowej umowy pozwana pozostawała we wspólności majątkowej małżeńskiej z W. G., który nie wyrażał zgody na udzielenie poręczenia. W konsekwencji odpowiedzialność pozwanej ogranicza się wyłącznie do jej majątku odrębnego.

(protokół rozprawy k. 142-144)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 27 września 2011 roku (...) Sp. z o.o. w W. zawarł z powodem umowę kredytu (...) nr BG/KR- (...), na mocy której powód udzielił pozwanemu kredytu w wysokości 99.706,60 zł. Przyznaną kwotę wraz z odsetkami pozwana Spółka zobowiązała się spłacić w 60 miesięcznych ratach zgodnie z harmonogramem. Na dzień zawarcia umowy wysokość raty wynosiła 2.325,17 zł. Od niespłaconego w terminie zobowiązania powód był uprawniony naliczać odsetki umowne w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP.

Tego samego dnia powód zawarł z pozwanymi M. G. i P. L. umowę poręczenia nr (...), celem zabezpieczenia wiarygodności banku w kwocie 99.706,60 zł wynikającej z umowy kredytu, o której mowa wyżej. Na mocy umowy, poręczyciele zobowiązali się nieodwołalnie i bezwarunkowo wykonać względem banku za dłużnika wszelkie zobowiązania wynikające z umowy kredytu w przypadku, gdy dłużnik nie wykonał ciążących na nim zobowiązań w terminie i na warunkach określonych w umowie kredytu.

(umowa kredytu k. 28-30, umowa poręczenia k. 31-31v., dyspozycja uruchomienia środków k. 44, dyspozycja uruchomienia kredytu k. 45, harmonogram k. 62-62v., okoliczności bezsporne)

W dniu zawarcia umowy poręczenia pozwana M. G. pozostawała w małżeńskim ustroju wspólności majątkowej. Małżonek pozwanej nie wyrażał zgody na udzielenie poręczenia przez pozwaną.

(dowód z przesłuchania pozwanej 00:14:16-00:17:38 elektronicznego protokołu rozprawy z dnia 28 października 2019 roku, zeznania świadka W. G. 00:08:36-00:12:57 elektronicznego protokołu rozprawy z dnia 28 października 2019 roku)

Kredytobiorca spłacił w terminie wyłącznie 8 rat kredytu, przy czym począwszy od raty nr 11 każda spłata była dokonywana z uchybieniem terminu. W pierwszych 4 latach obowiązywania umowy opóźnienie w spłacie mieściło się w granicach od 1 do 38 dni, przy czym wyłącznie dwukrotnie zdarzyło się, iż opóźnienie przekroczyło 30 dni. W ostatnim roku obowiązywania umowy opóźnienie w spłacie sięgało nawet 119 dni (rata nr 58), a dwie ostatnie raty w wysokości: 59 rata – 2.229,94 zł, 60 rata – 2.231,16 zł, w ogóle nie zostały spłacone.

Od niespłaconych w terminie należności powód naliczał odsetki karne, ponadto w związku z powstałym zadłużeniem podejmował działania windykacyjne, z tytułu których naliczał opłaty zgodnie z tabelą opłat i prowizji.

(wyciąg z rachunku k. 46-53, historia odsetek k. 54-61, harmonogram k. 62-62v., historia wpłat k. 63-67, zestawienia należności i spłat kredytu k. 68-82, wykaz opłat k. 83-87, tabela opłat i prowizji k. 88-89)

Pismem z dnia 23 marca 2017 roku, doręczonym w dniu 29 marca 2017 roku, powód wezwał M. G. do spłaty zadłużenia w wysokości 5.073,13 zł.

(wezwanie do zapłaty k. 38-38v., potwierdzenie odbioru k. 39-40)

W wyciągu z ksiąg banku z dnia 17 sierpnia 2018 roku powód wskazał, iż zadłużenie pozwanych na dzień wystawienia wyciągu wynosi 5.680,48 zł, z czego kwota 4.059,47 zł stanowi należność główną, kwota 901,01 zł odsetki, kwota 720 zł koszty, opłaty i prowizje.

(wyciąg z ksiąg banku k. 41)

Do dnia wyrokowania pozwana M. G. nie uregulowała zadłużenia dochodzonego przedmiotowym powództwem.

(okoliczność bezsporna)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, których prawidłowość i rzetelność sporządzenia nie budziła wątpliwości Sądu. Za podstawę ustaleń faktycznych Sąd przyjął ponadto dowód z przesłuchania pozwanej oraz zeznania świadka.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne w przeważającej części.

Powód wywodzi swoje żądanie z umowy poręczenia zawartej z pozwaną, przypomnieć zatem należy, że w myśl art. 876 § 1 k.c. przez umowę poręczenia poręczyciel zobowiązuje się względem wierzyciela wykonać zobowiązanie na

wypadek, gdyby dłużnik zobowiązania nie wykonał, przy czym odpowiedzialność poręczyciela ma charakter solidarny (art. 881 k.c.).

W przedmiotowej sprawie niesporne były twierdzenia faktyczne powoda o tym, że łączyła go z pozwaną M. G. umowa poręczenia z dnia 27 września 2011 roku, na mocy której pozwana poręczyła spłatę zobowiązania zaciągniętego przez (...) Sp. z o.o. w W. na mocy umowy (...) nr BG/KR- (...). Wątpliwości nie budziło również, iż kredytobiorca nie wywiązał się z przyjętego na siebie zobowiązania i nie spłacił dwóch ostatnich rat kredytu, w następstwie czego powstało zadłużenie dochodzone niniejszym powództwem. Poza sporem pozostawała ponadto wysokość zadłużenia, przy czym na tę okoliczność powód przedłożył wyciąg z rachunku, historię odsetek, harmonogram, historię wpłat, zestawienie należności i spłat kredytu oraz wykaz opłat, z których to dokumentów wprost wynika, w jaki sposób kształtowało się zadłużenie z tytułu kredytu, w jakich datach i wysokości kredytobiorca spłacał zaciągnięte zobowiązanie, za jaki okres i w jakiej wysokości powód naliczył odsetki, wreszcie z jakiego tytułu naliczone zostały poszczególne opłaty. W toku procesu M. G. podniosła dwa zarzuty, pierwszy, iż została wprowadzona przez zarząd spółki W. w błąd, co do możliwości spłaty kredytu, w następstwie czego podjęła decyzję o poręczeniu, której w innym przypadku by nie powzięła, drugi, iż w dacie zawierania umowy poręczenia pozostawała we wspólności majątkowej małżeńskiej, a małżonek nie wyraził zgody na udzielenie przez nią poręczenia. Zdaniem Sądu podniesione zarzuty okazały się niezasadne. Rozpoczynając ocenę od zarzutu opartego na przepisie art. 84 k.c. pierwsze, co zwraca uwagę, to jego ogólnikowość. Twierdzenia pozwanej nie pozwalają ustalić, w jakich okolicznościach i czasie, w jaki sposób i przez jakie konkretnie osoby wchodzące w skład zarządu, miała ona zostać wprowadzona w błąd. Podkreślenia wymaga, że w dacie zawierania umowy kredytu pozwana sama była członkiem zarządu, a nadto (...) spółki (...), co pozwala przyjąć, iż orientowała się co do jej sytuacji finansowej. Pamiętać również należy, że początkowo kredytobiorca terminowo spłacał zaciągnięte zobowiązanie (pierwsze 5 rat zostało uiszczonych zgodnie z harmonogramem), zaś na przestrzeni pierwszych 4 lat obowiązywania umowy wyłącznie dwukrotnie zwłoka w spłacie przekroczyła 30 dni, a co do zasady wynosiła kilka, kilkanaście dni (przy czym w pierwszym roku umowy wyłącznie trzy raty zostały uiszczone po terminie, a zwłoka w ich spłacie wynosiła 4 i 6 dni). Wreszcie należy zwrócić uwagę, iż kredytobiorca nie uiszczył wyłącznie dwóch ostatnich rat kredytu, który był zaciągnięty na okres 60 miesięcy. Nie sposób zatem przyjąć, jak przedstawia to pozwana, aby w dacie podejmowania decyzji o poręczeniu zobowiązania, mogła ona zostać wprowadzona w błąd przez osobą reprezentującą spółkę, co do możliwości spłaty zaciągniętego kredytu. Oczywiście jest przy tym, że sytuacja finansowa spółki (...) była poddawana analizie przed udzieleniem kredytu i musiała ona dać wynik pozytywny, skoro kredyt i to w niemałej wysokości (kwota kredytu przewyższała kapitał zakładowy spółki), został udzielony. Na koniec wskazać należy, iż pozwana nie udowodniła w żaden sposób (art. 6 k.c., art. 232 k.p.c.), że złożyła na piśmie oświadczenie o uchyleniu się od skutków prawnych oświadczenia woli złożonego pod wpływem błędu, przy czym przypomnienia wymaga, że zgodnie z art. 88 § 2 k.c. uprawnienie do uchylenia się wygasa w razie błędu - z upływem roku od jego wykrycia. W realiach niniejszej sprawy i wobec charakteru zaciągniętego zobowiązania należałoby przyjąć, iż wykrycie błędu musiało nastąpić w okresie trwania umowy, tymczasem pozwana powołuje się na błąd dopiero w treści sprzeciwu sporządzonego w dniu 18 grudnia 2018 roku. Godzi się ponadto przypomnieć, że jeżeli oświadczenie woli było złożone innej osobie, uchylenie się od jego skutków prawnych dopuszczalne jest tylko wtedy, gdy błąd został wywołany przez tę osobę, chociażby bez jej winy, albo gdy wiedziała ona o błędzie lub mogła z łatwością błąd zauważyć; ograniczenie to nie dotyczy czynności prawnej nieodpłatnej (art. 84 § 1 zd. 2 k.c.). W niniejszej sprawie pozwana złożyła oświadczenie woli względem powoda, co już samo w sobie wyłącza możliwość skutecznego uchylenia się od skutków prawnych tegoż oświadczenia, skoro błąd miał zostać wywołany nie przez powoda, a przez kredytobiorcę.

Chybiony okazał się również drugi z zarzutów pozwanej. Wprawdzie w judykaturze i piśmiennictwie został wyrażony pogląd, zgodnie z którym, udzielenie poręczenia majątkowego przez współmałżonka może być kwalifikowane, jako czynność nie mieszcząca w zakresie zwykłego zarządu majątkiem wspólnym i przez co wymagająca dla swojej ważności zgody współmałżonka, niemniej jednak pogląd ten był aktualny na gruncie art. 36 § 2 k.r.o w brzmieniu przed dniem 20 stycznia 2005 roku, który stanowił wówczas, że każdy z małżonków może wykonywać samodzielnie zarząd majątkiem wspólnym. Do dokonania czynności przekraczających zakres zwykłego zarządu potrzebna jest zgoda drugiego małżonka wyrażona w formie wymaganej dla danej czynności prawnej. Na marginesie wskazać

należy, że na gruncie pierwotnego brzmienia art. 36 § 2 k.r.o. w orzecznictwie Sądu Najwyższego wyrażono również pogląd odmienny, zgodnie z którym, niewyrażenie zgody na udzielenie przez współmałżonka poręczenia nie wyłącza odpowiedzialności za wynikający z takiego poręczenia dług jego majątkiem odrębnym, a przewidziana w art. 37 k.r.o. sankcja nieważności czynności prawnej dokonanej bez zgody współmałżonka nie jest dostosowana do takiej czynności jak poręczenie (por. m.in. wyrok SN z dnia 20 czerwca 1997 roku, II CKU 47/97, OSNC 1997/12/204; wyrok SN z dnia 19 grudnia 2000 roku, V CKN 167/00, L.; wyrok SN z dnia 16 kwietnia 2003 roku, II CKN 1461/00, L.). Przedstawione stanowiska utraciły jednak aktualność po dniu 19 stycznia 2015 roku, zgodnie bowiem z treścią znowelizowanego przepisu art. 36 § 2 k.r.o., każdy z małżonków może samodzielnie zarządzać majątkiem wspólnym, chyba że przepisy poniższe stanowią inaczej. Wykonywanie zarządu obejmuje czynności, które dotyczą przedmiotów majątkowych należących do majątku wspólnego, w tym czynności zmierzające do zachowania tego majątku. Zgodnie zaś z art. 37 § 1 k.r.o., zgoda drugiego małżonka jest potrzebna do dokonania: 1. czynności prawnej prowadzącej do zbycia, obciążenia, odpłatnego nabycia nieruchomości lub użytkowania wieczystego, jak również prowadzącej do oddania nieruchomości do używania lub pobierania z niej pożytków, 2. czynności prawnej prowadzącej do zbycia, obciążenia, odpłatnego nabycia prawa rzeczowego, którego przedmiotem jest budynek lub lokal, 3. czynności prawnej prowadzącej do zbycia, obciążenia, odpłatnego nabycia i wydzierżawienia gospodarstwa rolnego lub przedsiębiorstwa, 4. darowizny z majątku wspólnego, z wyjątkiem drobnych darowizn zwyczajowo przyjętych. Udzielenie poręczenia nie mieści się w tym katalogu, a zatem w zakresie tej czynności M. G. mogła działać samodzielnie. Dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy bez znaczenia pozostaje przy tym kwestia, z jakiego majątku wierzyciel będzie mógł uzyskać zaspokojenie. Dla porządku jednak przypomnieć należy, że w myśl art. 41 § 2 k.r.o., jeżeli małżonek zaciągnął zobowiązanie bez zgody drugiego małżonka albo zobowiązanie jednego z małżonków nie wynika z czynności prawnej, wierzyciel może żądać zaspokojenia z majątku osobistego dłużnika, z wynagrodzenia za pracę lub z dochodów uzyskanych przez dłużnika z innej działalności zarobkowej, jak również z korzyści uzyskanych z jego praw, o których mowa w art. 33 pkt 9, a jeżeli wiarygodność powstała w związku z prowadzeniem przedsiębiorstwa, także z przedmiotów majątkowych wchodzących w skład przedsiębiorstwa. Powyższa kwestia nabierze jednak znaczenia dopiero na gruncie ewentualnie zainicjowanego przez wierzyciela postępowania egzekucyjnego.

Odnosząc się natomiast do twierdzeń pełnomocnika pozwanej, iż nie otrzymała ona z banku żadnej korespondencji, wyjaśnić należy, że wezwanie do zapłaty z dnia 23 marca 2017 roku powód przesłał pod adres wskazany przez pozwaną w umowie poręczenia, który to adres, co przyznała pozwana na rozprawie, był jej adresem zameldowania.

W świetle przeprowadzonych rozważań, jak i wobec treści art. 876 k.c. i nast., żądanie powoda zapłaty zaległego kapitału oraz odsetek za zwłokę podlegało uwzględnieniu w całości.

W ocenie Sądu niezasadne okazało się natomiast żądanie zapłaty kwoty 720 zł, na którą – zgodnie z wykazem z karty 83 – składa się koszt ostatecznych wezwań do zapłaty (4 x 30 zł) oraz monitów za niespełnienie warunków (3 x 200 zł), w sprawie nie zostało bowiem wykazane, aby poza wezwaniami z dnia 23 marca 2017 roku powód podejmował względem kredytobiorcy lub poręczycieli jakiegokolwiek działania windykacyjne, w odniesieniu zaś do wezwań, o których mowa wyżej, powód nie udowodnił natomiast, aby z ich tytułu poniósł koszt w kwocie po 30 zł za każde wezwanie. Nie budzi wątpliwości, że opłaty windykacyjne winny być ustalone na rozsądnym poziomie i nie mogą godzić w interesy dłużnika. Zakres kosztów związanych z czynnościami windykacyjnymi, determinujący ich wysokość, powinien zatem zostać przedstawiony w pozwie w taki sposób, aby w świetle doświadczenia życiowego oraz logiki nie budził żadnych wątpliwości. Pobierane opłaty za czynności windykacyjne nie mogą bowiem stanowić kary, a jedynie wyrównanie poniesionych przez wierzyciela kosztów powstałych na skutek niewykonania zobowiązania przez dłużnika. Tymczasem kwoty dochodzone przez stronę powodową nie mają żadnego przełożenia na możliwe rzeczywiste koszty w tym zakresie, do czego uznania wystarcza już samo doświadczenie życiowe. W konsekwencji Sąd w omawianym zakresie – tj. co do należności dochodzonych z tytułu czynności windykacyjnych za nieterminową spłatę zobowiązania pieniężnego w łącznej wysokości 720 zł – oddalił powództwo.

Mając powyższe na uwadze Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 4.960,48 zł z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym, nie więcej niż dwukrotność odsetek ustawowych za opóźnienie w stosunku rocznym, od kwoty 4.059,47 zł od dnia 17 sierpnia 2018 roku.

Podkreślić należy, że strona powodowa miała prawo, oprócz żądania należności głównej, żądać za czas opóźnienia odsetek w umówionej wysokości, jako że przepis art. 481 k.c. obciąża dłużnika obowiązkiem zapłaty odsetek bez względu na przyczyny uchybienia terminu płatności sumy głównej. Sam fakt opóźnienia przesądza, że wierzycielowi należą się odsetki. Dłużnik jest zobowiązany uiścić je, choćby nie dopuścił się zwłoki w rozumieniu art. 476 k.c., a zatem nawet w przypadku gdy opóźnienie jest następstwem okoliczności, za które nie ponosi odpowiedzialności i choćby wierzyciel nie doznał szkody. Odpowiedzialność dłużnika za ustawowe odsetki w terminie płatności ma zatem charakter obiektywny. Do jej powstania jedynym warunkiem niezbędnym jest powstanie opóźnienia w terminie płatności. Zgodnie z treścią § 2 art. 481 k.c. jeżeli strony nie umówiły się co do wysokości odsetek z tytułu opóźnienia lub też wysokość ta nie wynika ze szczególnego przepisu, to wówczas wierzycielowi należą się odsetki ustawowe za opóźnienie; jednakże gdy wierzytelność jest oprocentowana według stopy wyższej niż stopa ustawowa (a więc jak w niniejszej sprawie), wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy (art. 481 § 2 k.c.).

O kosztach procesu rozstrzygnięto w oparciu o art. 100 k.p.c. w zw. z art. 98 k.p.c. Strona powodowa wygrała sprawę w 87 % i dlatego w takim stopniu należy się jej zwrot kosztów procesu.

Koszty poniesione przez powoda wyniosły łącznie 2.067 zł i obejmowały: opłatę sądową od pozwu – 250 zł, opłatę skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł oraz koszty zastępstwa radcy prawnego w kwocie 1.800 zł – § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych, t.j. Dz.U. 2018, poz. 265.

Z kolei koszty poniesione przez pozwaną wyniosły 1.800 zł i obejmowały wyłącznie wynagrodzenie zawodowego pełnomocnika w stawce minimalnej (§ 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie, Dz.U. 2015, poz. 1800).

Całość poniesionych przez strony kosztów procesu wyniosła zatem 3.867 zł.

Powód wygrał spór w 87 %, a przegrał w 13 %. Powód winien zatem ponieść z tytułu kosztów procesu kwotę 502,71 zł (13 % kwoty ogólnej), a pozwana 3.364,29 zł (87 % kwoty ogólnej).

Mając na uwadze powyższe należało zasądzić od pozwanej na rzecz powoda kwotę 1.564,29 zł, stanowiącą różnicę pomiędzy kosztami faktycznie poniesionymi a kosztami, które strona powodowa powinna ponieść.

Jednocześnie Sąd ustalił, że odpowiedzialność pozwanej M. G. jest solidarna z odpowiedzialnością (...) spółka z o.o. w Ł. i P. L. wynikającą z nakazu zapłaty wydanego przez Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi w dniu 7 listopada 2018 r. w sprawie VIII Nc 9051/18 w zakresie kwoty 4.960,48 zł (cztery tysiące dziewięćset sześćdziesiąt złotych czterdzieści osiem groszy) wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego w stosunku rocznym, przy czym nie wyższymi od dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w stosunku rocznym, od kwoty 4.059,47 zł (cztery tysiące pięćdziesiąt dziewięć złotych czterdzieści siedem groszy) od dnia 17 sierpnia 2018 roku do dnia zapłaty oraz kwoty 1.279,50 zł (jeden tysiąc dwieście siedemdziesiąt dziewięć złotych pięćdziesiąt groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Z powyższych względów orzeczono, jak w sentencji